

# ¡Qui sap!

**L**a situació al Golf Pèrsic, en general, i la de Saddam Hussein, en particular, fan cada vegada més difícil saber què va passar amb la guerra que els aliats van sostenir contra el dictador iraquí.

A més de la poca informació divulgada durant el conflicte, les notícies que ens arriben de l'Orient Mitjà són confuses, fan de mal lligar si se'n vol traure l'aigua clara. Hi ha detalls que han quedat en una nebulosa desconcertant, com ara el cas del centenar i escaig d'avions militars de l'Iraq que es van refugiar a l'Iran en plena topada bèl·lica. ¿On són? Si no ens van enganyar, és difícil d'empassar-se que hagin "tornat a casa", afrontant el càstig que se sol imposar als desertors. Si ho han fet i als pilots no els ha passat res, aleshores n'hi ha per sospitar que es tracta d'una enredada més.

Els Estats Units, el Regne Unit i França mostren una gran preocupació perquè, diuen ells, Saddam Hussein conserva la seva capacitat de producció d'armament nuclear, i hi treballa sense immutar-se. Els aliats l'amenaçen amb una nova intervenció guerrera i Saddam Hussein respon que l'Iraq farà front a qualsevol agressió. En una crida adreçada al seu poble, el 17 de juliol d'enguany, el dictador iraquí va dir que "la direcció del país continua aplicant el programa que va planificar fa anys, i del qual ja va parlar el passat 16 de març"; com si la

famosa Guàrdia Republicana gaudís d'una salut excel·lent i l'única pèrdua homologable fossin els carros de combat i els canons i els avions de plàstic —de fabricació italiana— destruïts al començament de les operacions.

Hi ha hagut, després, una penosa escassetat informativa, estranya si es té en compte l'avidesa del periodisme internacional. Unes quantes imatges de material bèl·lic destrossat, que no és per a malpensar, però podrien procedir de qualsevol arxiu i pertànyer a qualsevol guerra, real o de pel·lícula.

¡Ah! I unes vistes del palau de l'emir de Kuwait, saquejat i malmès pels soldats iraquians. Fan impressió, però no gaire, potser perquè ens han esgotat la capacitat de creure. Ja sé que no és així, però ja que hi ha hagut en tot això la mà d'artistes italians, també podria tractar-se d'escenaris hàbilment preparats per escenògrafs especialistes en el muntatge d'òperes. És una idea bestial, tanmateix, no ho és més que allò de les maquetes de plàstic victoriosament destruïdes per l'aviació aliada.

**Pere Calders**

